

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 4 września 2017 r.

Pozycja 173

POSTANOWIENIE

z dnia 28 lipca 2017 r.

Sygn. akt Ts 53/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący i sprawozdawca

Mariusz Muszyński

Andrzej Zielonacki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 czerwca 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej J.S.W.,

p o s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 7 marca 2017 r. (data nadania), J.S.W. (dalej: skarżąca) wystąpiła o zbadanie zgodności art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486, ze zm., dalej: ustawa o samorządzie województwa), rozumianego w ten sposób, że legitymacja do zaskarżenia programu ochrony środowiska, będącego aktem prawa miejscowego, uzależniona jest od wykazania, że konkretny przepis tego aktu narusza interes prawny skarżącego w sposób bezpośredni, obiektywny i realny, z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z 20 czerwca 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 26 czerwca 2017 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej ze względu na zbędność orzekania w związku z wyrokiem TK z 16 września 2008 r. w sprawie o sygn. SK 76/06 (OTK ZU nr 7/A/2008, poz. 121). Przedmiotem kontroli był analogiczny do art. 90 ust. 1 ustawy o samorządzie województwa art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446, ze zm.; dalej: ustawa o samorządzie gminnym). Trybunał orzekł, że art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 i art. 7 oraz art. 77 ust. 2 w związku z art. 2 Konstytucji.

Na postanowienie z 20 czerwca 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżąca złożyła – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym zaskarżyła to rozstrzygnięcie w całości oraz wniosła o jego uchylenie i nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Skarżąca zarzuciła, że nie było podstaw do stwierdzenia zbędności orzekania, ponieważ jej sprawa i sprawa rozstrzygnięta w powołanym wyroku (SK 76/06) różnią się przedmiotem zaskarżenia. Jak podkreśliła w zażaleniu, jej zdaniem nie zachodzi negatywna przesłanka procesowa (*ne bis in idem*).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał stwierdza, że skarżąca skutecznie zakwestionowała stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, zgodnie z którym zaistniała w analizowanej sprawie przesłanka *ne bis in idem*. W wyroku z 16 września 2008 r. (SK 76/06) Trybunał badał inny przepis niż zaskarżony w rozpatrywanej obecnie sprawie.

Przedmiotem skargi jest art. 90 ust. 1 ustawy o samorządzie województwa w brzmieniu: „każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przepisem aktu prawa miejscowego, wydanym w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu organu samorządu województwa, który wydał przepis, do usunięcia naruszenia – zaskarżyć przepis do sądu administracyjnego.”

Natomiast w sprawie SK 76/06 poddany kontroli był art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, który stanowi: „każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego”.

Rację ma skarżąca, że tożsamość oznacza identyczność, natomiast analogia to podobieństwo pod pewnym względem.

Skoro nie zachodzi identyczność przedmiotu kontroli, to nie zaistniała przesłanka zbędności orzekania.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wniesione zażalenie jest zasadne, dlatego zgodnie z art. 61 ust. 8 ustawy o TK postanawia jak w sentencji.